

И сътворилъ са такавъ единъ грѣхъ, който убивалъ щастieto на една къща. Хаджи Генчо и неговата къща биле укалани; а щастieto на неговото семейство било дамгосано съ дамгата на дяволътъ. Колкото за Павлина, то жените продължале да го расхваляватъ; мъжете имъ са сжглашале съ тѣхъ и разсказвале, че той е добаръ и христѣ, но твърде кротакъ и женкастъ ергенинъ; а момичетата, — изключаваме изъ това правило само онѣя, които биле вече годени, — мъдчѣле и вѣдѣшале.

— Хаджи Генчо, спорѣдъ своето обѣщание, са явилъ на другиятъ день предъ свѣтлите очи на дѣда Либена, и, разбира са, до обѣдъ, и когато дѣдо Либенъ го попиталъ: „А що, Хаджи? какво щенъ да ми кажешъ за момиченцето?“ той отговорилъ: „Азъ ща да ти кажа, байо Либене, че пристаямъ; ела и искай я. . .